

[Jørgen Tved]

kæmpelsesmiddel, der kommer ud af produktionen, i sig selv måske ikke rummer de store farer. Jeg er ikke kemiker, så det skal jeg ikke udtale mig så meget om, men det kunne jeg godt fornemme, for ellers var det vel ikke til at få for almindelige mennesker. Men vi ved, at de stoffer, der indgår i denne produktion, er dødsfarlige, og det er det, der bekymrer os. Det er det, der giver anledning til, at der både kommer et forslag om forbud mod produktion og så naturligvis også et forslag fra os om, at der skal offentliggøres en beredskabsplan.

Nu er jeg ikke valgt i Roskilde Amt, men jeg ved, at i hundredvis af borgere i Køge, for ikke at sige i tusindvis af borgere i Køge, og byrådet er meget bekymrede over, at der gives tilladelse til produktion, og det er måske noget af årsagen til, at den radikale ordfører har det lidt vanskeligt, når hun kommer ned til sine egne medlemmer.

Det, som under alle omstændigheder må være det afgørende i en sådan sag, er, at der tages hensyn til menneskenes sikkerhed først og fremmest, før man begynder at tale om økonomi.

Vi vil som sagt ikke bare have offentlighed om Kemisk Værk Køge, men når vi taler om Kemisk Værk Køge, er det af de grunde, jeg her har nævnt, nemlig at det er det eneste sted, hvor vi ser faren for, at man bruger disse stoffer. Skulle vi blive bekendt med, at man bruger de samme stoffer andre steder, ja, da kan man være tryk ved, at vi overhovedet ikke vil holde os tilbage, når det drejer sig om en beredskabsplan for et bestemt område.

Et af de spørgsmål, der melder sig i den forbindelse, er: Er det nok, som justitsministeren har givet udtryk for, at der er aktindsigt? Er det nok, at fru Jensen ved, at hun kan gå op et eller andet sted på et offentligt kontor og spørge: Hvad skal jeg nu gøre, såfremt der sker et eller andet på Kemisk Værk Køge? Bør det ikke være en forpligtelse for virksomheden, som vil have lov til at have denne produktion og bruge disse stoffer, at sige til alle borgere dernede: Vi arbejder med nogle ting, der kan have de og de virkninger, og hvis der sker et eller andet, så bør man foretage sig dette eller hint?

Det må da være virksomheden og ikke Køge Kommune eller det offentlige, der skal betale og være ansvarlig for, at aktindsigten, loven om offentlighed i forvaltningen, bliver brugt. An-

svaret må ligge både hos virksomheden, der vil have lov at foretage produktionen, og hos den kommunalbestyrelse i området, som har forpligtelse over for befolkningen, til at sørge for, at informationen sker. Men regningen må naturligvis sendes til den virksomhed, som er skyld i, at man skal påtage sig denne informationspligt.

Aktindsigt er altså ikke nok efter vores opfattelse, for det betyder, at man selv skal tage et initiativ for at blive informeret. Vi mener, at det må være virksomhedens og myndighedernes opgave at sørge for, at informationen når ud.

Så kan politimesteren jo holde en pressekonference, siger justitsministeren. Jamen herregud, det er jo næsten det samme som at sige, at så skal der ingenting gøres. Hvordan vil man behandle en sådan pressekonference? Ja, hvis det er Berlingske Tidende, så kunne jeg jo levende forestille mig, at man dér ville kigge lidt på aktionærsiden – hvem er det, der indrykker de store annoncer osv.? – og så blev informationen nok derefter. Og jeg kunne forestille mig, at selv en pressekonference, hvor politimesteren i området lagde nogle ting frem, stort set ikke ville betyde en pind i forhold til informationen og sikkerheden i befolkningen; altså heller ikke det er nok.

En information, som vi ønsker det, om, hvad man hver især har at foretage sig, hvis ulykken skulle ske, det er noget med, at man bliver ved med at gentage informationen, at man bliver ved med at sørge for, at befolkningen helt præcist ved, hvilken risiko der er ved at bo omkring Køge, ved at færdes omkring Køge, ved at arbejde på virksomheden. Alle skal vide det.

At hr. Poulsaard ikke har forstået ret meget af, hvad tingene drejer sig om, det kan vel næppe overraske. I vores forslag ligger der ikke noget om, at der skal nedlægges nogle arbejdspladser. Der skal måske antages nogle flere til at informere, og det er faktisk det modsatte af det, hr. Poulsaard peger på. Vi har ikke med dette forslag peget på, at der skulle nedlægges én eneste arbejdsplads, så derfor var det en gang vrøvl serveret på godt jysk, når hr. Poulsaard sagde, at det, det drejede sig om for os, det var, at der skulle nedlægges arbejdspladser. Jeg vil bede hr. Poulsaard om at studere, hvilket punkt det er, vi har på dagsordenen. Nok bliver de behandlet i forkert rækkefølge, men det er altså forslaget om information, det drejer sig om.